

for Folketingets Modstand ikke yderligere villet gøre Forsøg paa at gaa i den Retning. Dette er selvfølgelig et Argument, som Tinget her har al Anledning til at anerkende, thi det er jo ikke saa ofte, at man fra den høje Regerings Blads ser en saadan Henhentygning til Folketingets Ønske. Men under alle Omstændigheder har altsaa den høje Regering stillet sig paa det Stabe, at Reformerne skulle gennemføres hver paa sit Omraade — inden for den direkte Beskatning paa den ene Side og inden for den indirekte Beskatning paa den anden Side — og jeg har med højt Interesse hørt, at det ærede Medlem for Ringkøbing (S. E. Christensen), som aabnede Forhandlingen i Gaar, accepterede og endog saa med Styrke accepterede dette Regeringens Standpunkt. Naar vi nu altsaa maa være os det bevidst, at der heri ligger en Usvigelse fra de Bestræbelser, som hidindtil fra Venstres Side ere gjorte for at overføre fra den indirekte Beskatning til den direkte Beskatning, saa er der jo Grunde, som medføre dette, og som selvfølgelig baade maa antages at have paa-virket Regeringen og tillige at have ligget til Grund for den Tilslutning, Forslaget mødte fra det ærede Medlem for Ringkøbings Side. Det er jo klart, at der heri maa søges en Vejledning for det alt arbejdende Toldudvalg, thi den Udtalelse, vi i Gaar hørte fra det ærede Medlem for Ringkøbing, gif jo ikke blot ud paa at acceptere Reformen inden for den direkte Beskatning, men ogsaa — og lad mig føje til, at deri har det ærede Medlem Ret — paa, at en direkte Skat paa Indkomst og Formue i Begyndelsen ikke maa antage for store Dimensioner. Der ligger jo heri — lad mig sige det i Parentes — en Vejledning for det nu arbejdende Toldudvalg, idet dette altsaa ikke, saaledes som forudsat, kan gøre Regning paa at benytte en Formue- og Indkomstskat som Kompensation for Toldloven. — Den Grund, som har foranlediget, at man har stillet sig paa dette Standpunkt, er selvfølgelig den, at Kravet om en Reform af selve den direkte Beskatning er fremtraadt med en saadan Styrke, at det har været uafviseligt; dette gælder Kravene om at tilvejebringe en Vættelse først og fremmest for Hartkornets Vedkommende og dernæst i det hele for Grundejerne. Dette er jo ingenlunde noget nyt Standpunkt, og det er ingenlunde heller noget for Venstre fremmed Standpunkt at betragte Hartkornbeskatningen som et i og for sig ubilligt Skattegrundlag. Udtalelser derom ere jo i Aarenes Bøh saare ofte komne frem, men det er mærkeligt nok, at Tilløbene til i Virke-

ligheden at faa gjort en Forandring paa dette Omraade have været særdeles spagfærdige og smaa og hurtig ere mislykkede. Det er ligejom om der er en vis Blufærdighed fra Landbefolkningens Side, fra Hartkornsejernes Side, til i Virkeligheden at fremkomme med deres Krav i Form af positive Forslag. Underledes har jo Sagen stillet sig i vore Nabolande. Alle ville erindre, at fra det Øjeblik Landbefolkningen i Norge fik en væsentlig Indflydelse paa Lovgivningen der — det var i 30'erne — var det første, Regeringen gjorde, at afskaffe al direkte Grundskat til Staten. Og i Sverige er det jo alle bekendt, hvorledes Kampen derom har opfyldt hele det svenske politiske Arbejde gennem mere end en Menneskealder, indtil denne Kamp foreløbig jo er endt med en væsentlig Redskrivning af Grundskatterne. — Alle ville vistnok erkende, at der ikke tidligere hos os er fremkommet et saa indgribende Forslag til Reform i denne Retning som det af Regeringen nu fremsatte; det er et afgjort, et resolut og indgribende Initiativ, som her er taget fra Regeringens Side. Særlig Interesse og Opmærksomhed maa det vække, at Regeringen ikke er bleven staaende ved en Overførelse af Land- og Lignings-skatten mod et Ækvivalent i Bygningsafgiften, men ogsaa har medtaget en Del af Gammelstaten. Det er jo en gammel Opfattelse, hvad man end maatte mene om Land- og Lignings-skatten, at Gammelstaten i alt Fald i Aarenes Bøh har udviklet sig til at blive en saadan Grundbyrde, at den ikke kan betragtes som nogen egentlig Skat. Dette har jo været en teoretisk Opfattelse, der efterhaanden i Aarenes Bøh havde trængt sig stærkt igennem. Det maa da bemærkes, at ogsaa fra videnskabelig Side er denne Anskuelse i de allersidste Aar paa ny bleven draget i Tvivl. Der er da her nu for første Gang foretaget et positivt Skridt, der vidner om, at Gammelstaten er og bliver en Skat, der afhænger af Lovgivningsmagtens Beslutninger, saa at den kan forandres, reformeres og afskaffes, alt som Lovgivningsmagten maatte anse det for at være forvarligt. Jeg skal føje dertil, at ogsaa jeg er villig til at erkende — og vel endog saa mere villig end tidligere —, at naar der bliver Spørgsmaal om Reformen af den direkte Beskatning af Grund, altsaa særlig paa Hartkornet, er det rigtigt set fra Regeringens Side at tage fat paa Skatterne til Staten hellere end paa dem til Kommunen. Der er jo ikke Spørgsmaal om andet, end at Reformen, Vættelser eller Indskrænkninger i Grundskatterne til Staten ville paa ganske